

Mededeelingen

BOSCH- EN BOSCHGRONDBESCHERMING

door

B. STOFFEL.

Met een oude boschbaas-dennenplanter had ik eens een gesprek over mijnhoutbosschen; deze man bleek een voorstander te zijn van volkomen kaalslag, waarna zulk een veld dan 2 tot 3 jaar onberoerd moest blijven liggen. Daarna opnieuw spitten en stobben rooien en beplanten; hij was overtuigd dat zulk een beplanting goed zou slagen.

Sedert dit gesprek (meer dan een kwart eeuw geleden) heb ik heel wat dennenaanplantingen tot brandhoutwaarde zien opgroeien, omdat de beteekenis van boschgrondbescherming niet begrepen werd. De afval van het bosch kan slechts tot nieuw plantenvoedsel worden omgezet als deze afval beschaduwd wordt. De zonnestralen doen de bodemfauna verdwijnen en de afval ligt werkeloos.

Er is natuurlijk sprake van naaldhout op armen zandgrond. Wanneer men daar, als voorstander van kaalslag, eenige jaren te voren, na een sterke dunning, zoo dicht mogelijk een struikbegroeiing aanbrengt, blijft de grond na kaalslag beschaduwd en de omzetting van den humus duurt voort. Tusschen de opgeschoten struiken zal de beplanting van iedere soort naaldhout slagen.

Bescherming van den werkzamen boschgrond is op mageren zandgrond de hoofdvoorwaarde voor boschontwikkeling. Zoodra deze bescherming onvoldoende is, ontstaat de begroeiing van heide, boschbessen en mossoorten, als een remmende factor tegen boomgroei. De takbemesting van Bärenthoren is niet anders dan boschgrondbescherming.

Een akkergewas krijgt zijn hoogste ontwikkeling wanneer de stengels en bladeren van dat gewas den grond volkomen dekken tegen zonbestraling. Een bloemen- en plantenkweker krijgt zijn beste planten wanneer hij de ruimte tusschen de verspeende planten dekt met bladeren of organische mest, om de zon van den grond te weren. Ook de flagstones, waar-tusschen de bloemenliefhebber planten laat groeien, zijn grondbeschermend.

Alle soorten struikgewas in de oudere bosschen bevorderen de omzetting van den boschafval en voorkomen de grondverzuring.

Met de aanhoudende zonbestraling, die dit voorjaar boven West-Europa heerscht, kan ieder boschbouwer den invloed daarvan nagaan. Menige beplanting op kaal terrein zal mislukken en doet de behoefte aan grondbescherming gevoelen. Wie hierover ernstig nadenkt, zal ook de middelen weten te vinden om bescherming tot stand te brengen.

In verband met de discussie over wildschade in onze bosschen, was het voor mij zeer merkwaardig te lezen wat omtrent deze schade in het Zweedsche tijdschrift „Skogen” vermeld wordt.

In midden- en Zuid-Zweden bestaat een teveel aan reeën en elanden in de bosschen en de voorstanders van deze jacht dringen aan op het aanbrengen van meer struikgewas als wildvoeder. Maar velen denken over deze kwestie anders; de opperhoutvester *Uno Wallmo* schreef het vorige jaar dat de schade die zoowel door de elanden als door de reeën in de bosschen wordt aangericht hoogst verontrustend is. „Wij leven”, schrijft hij, „toch niet langer in den tijd dat de jacht den menschen een broodwinning moet verschaffen en dat het bosch waardeloos is?”

Men heeft uitgemaakt dat 30.000 elanden in de bosschen van Zweden voorkomen. De provinciale houtvester *Hedeman-Gade* schrijft in 1939 over „boschverjonging”: „Ik maak mij zeer ongerust over het gevaar dat onze bosschen bedreigt door de vernieling van den jongen opslag door de elanden”. In 1938 schreef de houtvester *Ruben Carlsson* omtrent de provincie Blekinge in Zuid-Zweden: „In 1935 moest het elanden schadefonds voor iederen geschoten eland aan de boeren 222 kronen uitbetalen. De groote schade toegebracht aan de bosschen was hierin niet opgenomen”. Tot zoover het Zweedsche tijdschrift.

De schade die het wilde konijn in ons land aan bosch en cultuurakkers aanbrengt, acht ik niet minder groot dan die van grofwild in Zweden.